

det andet – altså sjældent eller aldrig – men når i alle tilfælde jeg skal give mit bud på, hvad der historisk set har givet anledning til de fleste stridigheder, så er det just ufredelige bevægelser på det yderste højre og på det yderste venstre, som hele tiden har haft travlt med at tale nedsættende om deres modstandere.

Hr. Thulesen Dahl opholdt sig en del ved, at Europadiskussionen hele tiden bevægede sig, at vi nu havde Maastricht, at nu kom Amsterdam, og at der sikkert kom andre ændringer i det europæiske samarbejde. Det skal jeg da ikke udelukke, men det er jo ikke, fordi EU som organisation lider under et ønske om hele tiden at lave om på sig selv. Det er, fordi selve sagens genstand forandrer sig, Europa forandrer sig for øjnene af os. Der er ikke én måned, hvor vi ikke ser radikale, undskyld udtrykket, forandringer i hele den europæiske politik – samarbejdsaftale NATO-Rusland, stribevis af andre begivenheder – som ændrer hele Europakortet for øjnene af os og derfor lægger et pres på de institutioner, som vi har i Europa, om også at forandre sig med den dynamiske verden. Det er det, der sker, og ikke bureaukraters ønske om hele tiden at skrive om på nogle paragraffer, nogle bestemmelser og nogle regler. At Europa forandrer sig med stor dynamik vil jeg gerne påtage mig mere omfattende at dokumentere også over for hr. Kristian Thulesen Dahl.

Flygtningespørgsmål, asylspørgsmål har været en del af debatten, og derfor vil jeg godt lidt mere omfattende gå ind i det.

Først om den særlige asylprotokol, der blev vedtaget, og som er en del af Amsterdam. Den er ikke identisk med den protokol, som spanierne oprindeligt foreslog, og som Danmark sammen med andre lande afviste. Det, der oprindeligt var på bordet, ville have betydet, at Danmark ikke kunne behandle asylansøgninger fra EU-statsborgere, og det ville være i strid med FN's flygtningekonvention.

Danmark arbejdede sammen med en række andre lande aktivt for et helt andet resultat, og det lykkedes. Den protokol, der er indeholdt i Amsterdamtraktaten, henviser udtrykkeligt til flygtningekonventionen af 1951. Protokollen sikrer, at ethvert medlemsland kan behandle enhver asylansøgning på et individuelt grundlag, nøjagtig som det sker i dag.

Det er også svaret til nogle af de bekymringer, hr. Keld Albrechtsen har gjort sig. For Danmark og en række andre lande har det netop været afgørende, at der tages højde for interna-

tionale forpligtelser, herunder især flygtningekonventionen af 1951, og at asylprotokollen sikrer, at ethvert medlemsland kan behandle enhver asylansøgning på et individuelt grundlag. Disse to centrale betingelser er opfyldt ved den endelige protokol.

I øvrigt synes jeg slet ikke, at denne protokol er særlig afgørende for vores flygtningepolitik. Den handler alene om et lille, jeg vil endda sige eksotisk hjørne af flygtningepolitikken, nemlig det, der vedrører mulige asylansøgninger fra andre EU-borgere, og det er altså ikke noget, som vi er ude for særlig ofte. Den del af traktaten, der handler om grundlæggende rettigheder, har langt større betydning for EU-borgernes rettigheder.

Jeg vil også godt kommentere Belgiens særlige forhold til denne protokol. Belgien har ikke, som det har været anført i hvert fald i dagspressen, taget noget forbehold over for asylprotokollen. Derimod har Belgien afgivet en ensidig erklæring, hvori Belgien godkender protokollen, og herudover anfører Belgien, at man i overensstemmelse med protokollen vil foretage en individuel behandling af asylansøgninger fra statsborgere i en anden medlemsstat. At kun Belgien har afgivet denne erklæring kan skyldes, at anledningen til det spanske forslag oprindeligt var Belgiens behandling af asylansøgninger fra ETA-aktivister.

Den belgiske holdning svarer i øvrigt i hele substansen nøje til den danske. Danmark vil naturligvis også i fremtiden efterleve flygtningekonventionen.

Udvidelsen er et andet centralt tema i debatten i dag. Der er nogle, der har påstået i en diskussion, at traktaten slet ikke siger noget om udvidelsen. De overser den sammenhæng, der er mellem formandskonklusionerne fra Amsterdammødet og Amsterdamtraktaten.

Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Amsterdam indledes med, at der nu var fuld enighed om et traktatudkast, og »... dette baner vej for at indlede udvidelsesprocessen i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Madrid.« Siden hedder det om udvidelsen: »Det Europæiske Råd noterer sig, at der med den vellykkede afslutning af regeringskonferencen nu er banet vej for at indlede udvidelsesprocessen i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Madrid.« Det er med andre ord enigheden om Amsterdamtraktaten, der igangsætter udvidelsesprocessen; det er den politiske sam-